

modlitba

Hospodine, Pane náš,

Ty jsi naše naděje a útočiště ve všem, co nás potkává. Tobě děkujeme každé ráno, že jsme se probudili.

Tobě děkujeme za každou radost a úspěch.

Tobě se svěřujeme se vším,

co nás trápí a s čím si nevíme rady.

Ale ty nejsi jen vrba, která všechno snese.

Ty nám odpovídáš.

Ty mluvíš a jednáš a my se často nestačíme divit.

Jsou však i chvíle, kdy se nám zdá,

že mlčíš a vzdaluješ se nám.

Dej, prosíme, abychom dnes zaslechli Tvůj hlas

v šumu a zmatku tohoto světa.

Pomoz nám, abychom měli uši i srdce nastražené

a nesnažili se Tvé slovo přizpůsobit svým potřebám a představám.

Dej, Pane, abychom mohli prožít celý den naplnění Tvou láskou a v síle této lásky jednali se svými bližními.

Díky za milost, která přikrývá naše hříchy.

Amen

Jiří Gruber

Na obálce obrázek Obrácení Saula

Jindra Hubková, Obrázky z bible, . ČBS 1998

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník VIII. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Spolupracovali: Marek Baláš, Miloslav Cahlík, Věra Dadáková, Hana Dvořáková, Jan Franců, Ladislav Hájek, Marie Melicharová, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Jana Slámová, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Vychází 10× ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč.

Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangnet.cz>

Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469, email: evsboii@iol.cz, <http://brno-ii.evangnet.cz>

Ročník IX

duben 2007

číslo

4

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

úvodník

Začátek letošního dubna je velmi lákavý pro pisatele úvodníku. Považte: 1. je Květná neděle, pak v úterý Pesach a hned 6. dubna následuje Velký Pátek. Jaká radostná óda na Velikonoce by mohla znít na celé stránce. Ale čím víc jsem se nad tímto tématem zamýšlel, tím složitější se mi zdálo. Není to tak jednoduché a mé teologické vzdělání na to zdaleka nestačí. Jedna věc mi stále nešla z mysli. Ježíšův úkol, který dostal od svého nebeského Otce, je jasný. Ale přece. Jeho návštěvy jeruzalémského chrámu nebyly nikdy pompézní. Dokonce v Janově evangeliu (7, 1-13) posílá své bratry a sám nemíní na svátky Jeruzalém navštívit. Pak přece přijde, jakoby nepoznán, protože jeho čas ještě nenastal. Ale při všech svých návštěvách Jeruzaléma Ježíš hmatatelně dokazuje všem, kdo je a kým byl poslán.

A najednou na Květnou neděli, jak o tom svědčí svorně všechna tři synoptická evangelia, přijíždí jako král, ale na oslátku, a je oslavován lidem jako vykupitel, spasitel, král. A tu zdánlivě vzala iniciativu do rukou světská moc. Zde se mi moje myšlenky docela zašmodrchaly.

Nemám přece psát o působení našeho Vykupitele, i když na to při psaní stále myslím, ale uvést nás do jarního měsíce roku, kdy už není zima, ale ještě není teplo, zvlášť když máme za sebou zimu, která je toho jména hodna jenom pohledem na kalendář. Jak se s tím my lidé máme vyrovnat a jak těžko se s tím vyrovnává příroda, která ten sníh a mráz vlastně velice potřebuje?

Tu mne napadlo, že bychom si neměli dělat starosti s tím, co bylo. S tím se už nedá nic dělat. Náš pohled by měl být upřen dopředu. K úkolům, které před nás staví ten, který nás do tohoto světa stvořil a povolal. Pro každého to jistě bude jiný úkol, malý nebo velký, podle schopností a obdarování, podle hřiven, které nám dal. Dal nám i svobodu, abychom hřivny nejen rozmnožili, ale abychom se sami rozhodli, jak s nimi naložíme ve svém zaměstnání, v rodině, ve sboru.

Přestaňme si tedy stěžovat, že zima za nic nestála, že si děti neužily sáňkování a lyžování, že počasí a teplo taky za moc nestojí. Ještě nás pořád trochu zebe a musíme se pořádně oblékat. Raději se oblecme chutí a touhou přiložit ruku tam, kde nezáleží na období roku, ani na vnějších okolnostech, tam, kde nás je na vinici Páně potřeba, kde můžeme třeba i svou malou a mdlou silou být oporou svým bližním, sestřím a bratřím.

Blahoslav Šimek

zaujalo nás

Ježíšova matka

Tedy: Jak to smířit s naším pojetím Ježíšovy matky?

Možná odpověď je tato: Maria je prostě také člověkem, který má své lidské meze. Věříme s tradicí církve, že její lidství je nenarušené hříchem – avšak je to také lidství na cestě jako u každého z nás. Možná, že Prozřetelnost toto místo v Písmu ponechala proto, aby naše úcta k matce Páně – jakkoliv vydala a vydává mnoho skvělých duchovních plodů, přece jen nepřekročila únosnou mez. I Marie je naší spoluputovnicí na cestě víry, není žádná vševědoucí bohyně, evangelium ji na několika místech – vzpomeňme si například na scénu s dvanáctiletým Ježíšem v chrámě – ukazuje jako člověka, který také potřebuje čas, aby věci strávil a plně pochopil, i ona je vystavena otázkám a pochybnostem jako my. Marie je naší matkou – ano také proto, že toto vše s námi sdílí. Tedy snad i toto nám chce říci tento evangelijní fragment, který ji na okamžik zachycuje mezi těmi, kteří Ježíšovi byli pokrevně blízko, avšak nerozuměli mu – alespoň ne vždycky a hned.

Tomáš Halík: Oslovit Zachea – Mk 3,20-35, str. 360-361,
vybral Adam Hladký

Evoluce

Doktor Norman se procházel se svým přítelem lesníkem a jejich rozhovor se stočil na evoluci, která se pro lesníka stala náhradou za víru v Boha a stvoření.

„Tak vy věříte,“ řekl Dr. Norman, „že všechna ta krása a zeleň, kterou vidíme kolem sebe, vznikla evolucí; ale řekněte mi, jak ta evoluce nastala?“

„Náhodou, aspoň tak to říkají zastánci evoluce,“ zněla odpověď.

„Náhodou?“ řekl Dr. Norman a vypravoval příteli lesníkovi o dvou vědcích, světových chemících Lordu Kelvinovi a J. von Liebigovi, kteří šli v roce 1863 krásnou krajinou a naskytl se jim podobný pohled jako nám. „Věříte,“ zeptal se Lord Kelvin, „že tráva a všechny ty nádherné květiny kolem nás vyrostly pouze náhodnými chemickými silami?“

„Ne,“ odpověděl J. von Liebig, „ani já nemohu uvěřit, že by třeba kniha o botanice, která je popisuje, vznikla pouze náhodnými chemickými pochody“.

A potom se Dr. Norman obrátil na svého přítele lesníka a zeptal se ho: „Když náhodou najdete knihu, která popisuje všechny vaše stromy a rostliny v tomto údolí, věřil byste, že tato kniha vznikla náhodou?“

„Ne,“ odpověděl lesník, „kniha potřebuje, aby ji napsal vzdělaný a poučený myslitel.“

„A tak je to také s evolucí,“ dodal Dr. Norman, „a myslitelovo jméno je Bůh.“

Francis Gay, The friendship book, nakl. D.C.Thomson Londýn,1972

vybral Blahoslav Šimek

Jubilejní pátý ročník hudebních nešpor

Na začátku nového ročníku hudebních nešpor se chci spolu s vámi trochu zamyslet... Krásná myšlenka, totiž snaha pomoci nestátním organizacím v sociální oblasti v jejich nelehké úloze, kdy se snaží být nápomocné potřebným, vedla organizátory, kterými jsou sbory Brno I a Brno - Husovice, k tomu, aby pořádaly hudební nešpory. Tyto benefiční koncerty vážné hudby se konají v Červeném kostele už od dubna 2003 a od té doby se staly součástí kulturního života města. Konají se vždy první neděle v měsíci v jarním a podzimním období. Jsme rádi, že tento záměr pochopili nejenom umělci, kteří na těchto večerech vystupují, patří mezi ně např.: Czech virtuosi, Kantiléna - sbor dětí při Filharmonii Brno, Wallingerovo kvarteto, OVOX, Richard Novák, Hana Pospíšilová - Medková, Akademické žestě, Čelisti z Bratislavy a řada dalších, ale i posluchači, návštěvníci těchto večerů. Právě jejich finanční dary, které jsou formou dobrovolné sbírky vybírány a celé odevzdány subjektům, pro které jsou večery pořádány, jsou radostnou odpovědí na úsilí skupinky dobrovolníků z obou sborů. Odměnou všem pak jsou úsměvy a poděkování těch, kterým otevřená srdce a peněženky pomohly. Patří mezi ně střediska Diakonie v Brně - Hrnčířská a Betlém v Kloboukách u Brna, Labyrint - sdružení pro integrovanou výchovu slyšících a neslyšících dětí, občanské sdružení Naděje - středisko v Brně, občanské sdružení Gabriela - hospic sv. Alžběty. A protože název večerů je Hudební nešpory v Červeném kostele a slovo nešpory je odvozeno z latinského slova vespera (večer, později večerní bohoslužba), je součástí tohoto sejití krátké biblické zamyšlení našich farářů. K naší velké radosti už druhým rokem pomáhá provozní náklady pokrýt Jihomoravský kraj a také Nadace Divoké husy od podzimu 2005 zdvojnásobuje vybranou sbírku. Podařilo se nám také sehnat několik sponzorů - například firma Pavel Maláč, tiskárna Bekros, rodina Ryšavých ze Šitbořic a další.

Letošní nešpory 1. dubna otevře Bratislavský chlapčenský zbor. Tento sbor je jediným chlapeckým pěveckým sborem na Slovensku a má pětadvacetiletou tradici, pořádá koncertní turné po celém světě a právě se vrátil ze svého vystoupení ve slavné Carnegie Hall v New Yorku. Sólisty budou Darina Tóthová - mezzosoprán, Peter Kňaz - baryton, Dana Hajóssy - klavír/varhany a Magdaléna Rovňáková a Gabriel Rovňák - dirigenti. Na programu bude mimo jiné gregoriánský chorál, F. Couperin, A. Vivaldi, J. Haydn, W. A. Mozart, M. Schneider - Trnavský a černošské spirituály. A na otázku, proč se rozhodli jet právě do Brna, dirigentka odpovídá: „Vážíme si práce pořadatelů a chceme podpořit jejich úsilí“. Biblické zamyšlení bude mít Jiří Gruber. Výtěžek sbírky poputuje do Betléma. Záštitu převzal hejtman Jihomoravského kraje Stanislav Juránek. V dalších termínech přivítáme Pěvecký sbor Masarykovy univerzity, České komorní sólisty, Janáčkovu kvarteto, varhaníka Martina Jakubíčka a další.

Ještě se chci s vámi podělit o pár postřehů, které se mi donesly k uchu: „Na nešpory chodím velmi rád. Beru to jako smysluplné zakončení neděle“. „Hrálo se nám výborně, z posluchačů vyzařovalo takové zvláštní fluidum, věděli, proč tady dnes byli.“

A mně už jenom zbývá vás co nejsrdečněji na tyto večery pozvat.

Lydie Pospíšilová

čteme bibli

Obrácení Saula

Na cestě, když už byl blízko Damašku, zazářilo kolem něho náhle světlo z nebe. Padl na zem a uslyšel hlas: "Saulu, Saulu, proč mne pronásleduješ?"

Saul řekl: "Kdo jsi, Pane?" On odpověděl: "Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ. Vstaň, jdi do města a tam se dovíš, co máš dělat." Muži, kteří ho doprovázeli, zůstali stát a nebyli schopni slova; slyšeli sice hlas, ale nespatriili nikoho. Saul vstal ze země, otevřel oči, ale nic neviděl. Museli ho vzít za ruce a dovést do Damašku. Po tři dny neviděl, nic nejedl a nepil.

Skutky 9,3-9 (9,1-20; 22,3-16; 26,4-18)

Saulův dramatický zážitek na cestě do Damašku je nejslavnějším obrácením v dějinách církve. Není to ovšem typický příklad Božího jednání s námi, ale se Saulem to již jinak prostě nešlo - ve své zaslepenosti byl zkrátka k nezastavení. Saul se nerozhodl pro Krista, ale Kristus se rozhodl pro Saula a zasáhl do jeho života.

Cesta z Jeruzaléma do Damašku činila asi 300 km, což znamenalo přibližně jeden týden cesty. Před koncem této cesty prožije Saul zjevení vzkříšeného Pána. Rázem pochopí, s kým má tu čest - ukřižovaný Ježíš je skutečný Mesiáš, Pomazaný Páně, žijící nyní vzkříšený ve slávě a moci Boží.

Ten, který chtěl vejít do Damašku v celé své pyše a hrdinství jako sebevědomý nepřítel Krista, je do něho přiveden jako bezbranný a ponížený slepec, jako zajatec toho Krista, proti kterému doposud bojoval. Neboť zmrtyvýchvstalý Pán se jej zmocnil a osvitil svou milostí a slovem Saulovo pochybující a neklidné srdce. Neboť právě fanatismus nejčastěji vyrůstá z vnitřních pochyb a rozervanosti dotyčného. Proto Saulovo obrácení nebylo zase až tak překvapivé a nečekané.

Saul se stal před časem přímým svědkem probíhajícího procesu se Štěpánem i jeho následného ukamenování. A právě tato událost Saula pravděpodobně hluboce zasáhla. Nejenže s ní cele souhlasil, ale poté se sám začíná podílet na probíhajícím pronásledování církve. Co jej nejspíše mohlo tak zásadně ovlivnit a učinit nesmiřitelným a naprosto nepřátelským?

Jistě především to, že s novým učením nesouhlasil a vnímal je coby projev rouhání a duchovního pomýlení. Ale to ještě samo o sobě nemusí z člověka udělat jedince dychtícího po krvi a likvidaci druhých lidí. Saul však byl přímým svědkem Štěpánovy popravě i celého jeho vystupování před veleradou. A to nejspíše byla ona přelomová událost na cestě jeho duchovního směřování. Do Saulova života možná poprvé vstoupila nejistota a pochybnosti. Co když bylo Štěpánovo svědectví přece jenom pravdivé a správné? Podstoupený způsob i opravdovost jeho odchodu z našeho světa to jistě dosvědčovaly. Na takovou sílu odpuštění, jistotu víry i naděje se nedá prostě zapomenout.

A pokud člověk nemíní naslouchat svým pochybnostem a všelikému znejistění, musí je nějak umlčet. Odstranit. Potřebuje to všechno nestálé v sobě zahnat a přebít aktivitou. A to nejčastěji aktivitou namířenou přímo proti zdroji těchto pochyb. Neboť žádný fanatismus nespědí pouze o pevnosti a jistotě přesvědčení, nýbrž také otevřeně promlouvá o skrytých pochybách a strachu.

"Saulu, Saulu, proč mě pronásleduješ?" Opět slyšíme nejprve osobní oslovení jménem a tázání se po postavení člověka v jeho jedinečném zítí. Kde jsi, Saulu, ve svém životě a kam tě až zavedla náboženská horlivost, nejistota a strach? Proč znovu a znovu umlčuješ své pochybnosti a pronásleduješ zvěstující hlas slova?

"Kdo jsi, Pane?" Saul se takto otevřeně ptá, neboť si možná počíná uvědomovat, že Nejvyšší může být zcela jiný, než si až do této chvíle myslel. Boží cesty mohou přesahovat sebevětší lidské poznání a přinášet nové skutečnosti doposud zastávané spásy.

Nastává doba samoty a zpytování. Modlitba, pokání, pláč a rozervané srdce. Nadále přetrvává tělesná temnota, ale duch již obdržel světlo božského odhalení. Pochybnosti, zloba, nenávisť i vlastní odsouzení odcházejí a Saul poznává, že již nikdy nebude zanechán sám bez doprovázejícího světla života i slova odpuštění.

Přesto to však není ještě všechno. Ani takovýto svrchovaný projev Boží moci se neobejde bez lidského přispění. Jako bylo na počátku Saulova obrácení potřeba Štěpánova hrdinného svědectví, nyní bude třeba poslušnosti a služby Ananiáše. A on je také hrdina. Neboť překoná zcela pochopitelný strach i obavy z tohoto vyhlášeného nepřítele církve a uvěří slovům svého poslání.

Proto půjde a poslouží Saulovi křtem i naplněním Duchem k věčnému životu. Vykona skutek Boží vůle a zase nám zmizí do anonymity svědků prvotní církve. Ale je neobyčejně důležitý a ve svém úkolu nezastupitelný, stejně jako každý z nás. Nezáleží totiž na tom, co kdo velkého v církvi dělá, ale jestli koná právě to, co sám před Bohem činit má.

A tak Saul stojí teprve na počátku svojí další duchovní i životní cesty. A mnohé prozatím neví. Naštěstí. Neboť bude teprve postupně poznávat i zakoušet ono slovo vyvolení. Ke slávě i k utrpení. Protože Saul, nám od této chvíle známý coby Pavel, apoštol pohanů, bude pokračovat ve Štěpánově díle svědectví, které jemu již nebylo umožněno dokončit. Bude přinášet Ježíšovo jméno před mnohé národy, vladaře i syny Izraele. Bude mu dáno vykonat veliké věci, ale také mnoho vytrpět pro jméno Páně. To je cena jeho vyvolení a obdržené Boží milosti.

Jiří Malý

bude

Radoslav Kvapil a česká klavírní hudba v Brně

Pianista, který pochází z Brna a je mnoha našim členům dobře znám ze schůzek mládeže v Blahoslavově domě, nabízí jeden z koncertů svého cyklu Česká klavírní tvorba členům našich sborů a jejich přátelům. Koncert se bude konat v sále Václava Pokorného, Opletalova 6, ve středu 25. dubna v 19 hodin. Na pořadu budou díla A. Rejchy, A. Dvořáka, Z. Fibicha, L. Janáčka, J. Suka a B. Smetany.

Proč právě čeští autoři? Radoslav Kvapil odpovídá: „Česká klavírní tvorba má trochu specifickou filosofii. Většina českých autorů nepsala virtuózní hudbu. Klavír chápe jako lyrický, komorní nástroj. Na velké světové soutěže se ty skladby nehodí, nakladatelství je nevydávají, nejsou na deskách, tudíž je nechťejí ani pořadatelé a pianisté je nehrají. Je to bludný kruh. Je však zajímavé, že třeba ve Francii se líbí Fibich, který velmi sugestivně vystihl secesi. Nebo Smetanův Macbeth a čarodějnice. O tom si někteří myslí, že je to nejgeniálnější skladatelovo dílo, jiní, že je to úplný nesmysl.

Brněnský koncert bude doprovázen klavíristovým komentářem k uváděným dílům a vstupné bude dobrovolné. Přijďte a pozvěte své známé.

rozhovor

Radostné vzpomínání

Přinášíme našim čtenářům rozhovor se sestrou Miladou Bukáčkovou, profesorkou matematiky a fyziky, která oslavila letos v únoru své 87. narozeniny. Eva Šimková se za ní rozjela do Rečkovic, aby ji poprosila o dávné vzpomínky na „Blahoslaváček“, jak se tenkrát mezi mladými důvěrně říkalo Blahoslavovu domu.

Jak to, sestro, že jste se dala na matematiku a fyziku?

Matematika byla odjakživa má láska. Ve škole jsem měla ráda všechny předměty, ale že budu studovat matematiku, to mně bylo jasné od primy. Chodila jsem na dívčí reálné gymnázium a profesor, který mě v primě učil, říkal: „Proč ty tady sedíš, vždyť si udělej zkoušky a můžeš jít rovnou do kvarty.“ V matematice snad, ale kdepak bych se já naučila zeměpis a dějepis, to mě nebavilo. Byly tři paralelní třídy a já jsem měla jediná jedničku z matematiky. Matematika byla bez diskuse, ale recitace, to byl můj koníček.

Však jste pak matematiku taky učila, že?

Učila jsem na učilišti Obchodní školy, kde bylo tzv. souvislé studium s maturitou. To byl zajímavý obor, za tři roky byly prodavačky vyučené a pak studovaly ještě dva roky a dělaly maturitu, která měla stejnou hodnotu jako maturita třeba z gymnázia.

Vy jste, sestro, rozená evangelička?

Ne, já jsem přistoupila. K evangelické víře jsem se dostala přes Akademickou YMCU. Osobnosti jako Věra Tichá, profesorka Božena Komárková, profesor Robert Konečný nás zvaly do tzv. středoškolských kroužků. Scházeli jsme se pravidelně v Masarykově studentském domově. To je ta budova pod sokolským Stadionem. Jezdával za námi třeba redaktor Jaroslav Simsa z Prahy nebo nám přednášel universitní profesor Jan Uher, tady z Brna. To byly kapacity, ty mě fascinovaly, a tak jsem přestoupila a pravidelně jsem od svých šestnácti let chodila na bohoslužby, nejprve na Pellicovu a pak do Blahoslaváčku. To už jsem pak chodila i do Sdružení, tam jsem taky občas recitovala a měla jsem tam spoustu přátel. No a pak jsme se s Jaroslavem ve dvaatřicátém vzali.

Takže jste ve Sdružení našla i manžela?

Ano. On byl syn kostelníka z Blahoslavova domu, bratra Bukáčka. Víte, já jsem měla na gymnázium spolužačku Daďku Pokornou, provdanou Zbytovskou, dceru paní Zdeňky Pokorné a sestru pana faráře Jana Pokorného. Velice jsme se měly rády a potom po letech ona říkala: „Napadlo by nás někdy, Milado, že my dvě se podělíme o mladé kostelníky?“ Ona si přece vzala syna bratra Zbytovského, který byl kostelníkem na Pellicově.

Na pana kostelníka Františka Bukáčka se moc dobře pamatuji. V Blahoslavově domě to byla výrazná postava.

Staří Bukáčkoví se stěhovali do Blahoslaváčku hned po jeho založení, ale před tím byli domovníky v domě na Dlouhé ulici, který patřil Fleischerům a bydlela v něm i moje kamarádka a spolužačka Daďka Pokorná. Pan Bukáček dostal v Blahoslavově

domě kostelnictví, on byl invalida z války a vždycky říkal, že to byla střela dum-dum, co ho zasáhla do nohy, do kotníku. Měl na té noze takovou železnou konstrukci a když šel chodbou, tak zvonil každým krokem, to bylo typické. Jejich syn byl můj manžel Jaroslav, který se narodil v roce 1914. Já jsem se narodila ve dvacátém roce, byli jsme šest let od sebe. Ještě vám řeknu takovou perličku: ten nápis „Blahoslavův dům“, co je vidět na domě z Lidické ulice, předkreslil na papír můj manžel jako student reálky. Nevím už, kdo ho o to požádal nebo jak k tomu přišlo, ale vždycky, když jsme jeli kolem tramvají, tak říkal, že některá dvě písmena měla být dál nebo blíže u sebe.

Tak to je pěkná perlička a myslím, že dnes už nikdo neví, kdo je autorem tohoto nápisu. Pamatujete se jistě také na pana seniora Hájka.

No pravda, to byl kazatel. Když do Blahoslavova domu chodil Pavel Váša, autor Slovníku jazyka českého, tak nám vždycky říkal, že Hájek je fenomenální kazatel, že každé jeho slovo je po stránce jazykové tak dokonalé, že jeho kázání jsou přímo skvosty. Viktor Hájek byl výborný kazatel, jedinečný. Křtil obě moje děti. A pamatuji se taky na všechny vikáře. Byla jich spousta. Například Pepíček Veselý, potom začal chodit s Milenou Chmelíkovou a vzal si ji, nebo Jaroslav Horák, který si vzal Marii Popelkovou. Ona učila náboženství.

A ten pan vikář Horák byl jeden z těch vikářů, který chodil do našeho kroužku Akademické YMCA v Masarykově studentském domově. Akademická YMCA pořádala také tzv. letní a zimní konference, to bylo velice krásné. Pamatuji se na konferenci v Jimramově, to mně bylo tak osmnáct, a pak v 39. roce jsem byla na konferenci v Železném Brodě. Vždycky nás pozval nějaký kazatel, spávali jsme ve školách na slavnících a každé dopoledne jsme se rozešli do debatních kroužků. Já jsem se tam setkala se vzdělanými, úžasné sečtělými lidmi, kteří nás učili debatovat. My jsme studovali Masaryka, Hromádku, a na mne velice zapůsobil dr. Jaroslav Valenta. To byl nádherný člověk. Když vedl debatu, to byla radost poslouchat, jak člověku všechno přiblížil, třeba biblická témata, ale bavili jsme se o všem možném. Taky tam jezdili velmi obětavě Kellerovi z Brna. Nora Kellerová, rozená Tardy, byla duší zásobování kuchyně. Už měla ty dvě holčičky, jednu v kočárku, a teprve pak se narodili chlapi.

To byli rodiče faráře Jana Kellera, že? A jak to bylo s mládeží v Blahoslavově domě?

Když jsme chodili jako mládež do Blahoslaváčku na nedělní bohoslužby, tak můj manžel Jaroslav, ale tenkrát ještě nebyl mým manželem, vždycky po bohoslužbách řekl: „Ve dvě hodiny sraz na Tylově ulici v Králově Poli.“ On byl úžasný chodec a znal kolem Brna každou cestičku.

My dívky jsme chodily do kostela samozřejmě svátečně oblečené, nosily jsme klobouček, tenkrát slamáček, punčochy, rukavičky. Ale v neděli jsme se všichni honem najedli, převlékli jsme se a vzali jsme si sportovní boty, a vyrazili do okolí, třeba na Soběšice. A tam s námi pan vikář Horák chodil pravidelně.

A potom po svatbě jste bydleli v Blahoslavově domě?

Ano, asi dva a půl roku, protože v té době byl vikářem u seniora Hájka Honza Pokorný a on bydlel u rodičů v Rečkovících, tak nám tu vikárku půjčil. V Blahoslavově domě byl kostelnický byt nad námi a naproti nám na chodbě bydleli Hájkovi. Paní Klára, jak jsme jí říkali, byla ze Slovenska. Na té stejné pavlači byl v rohu ještě jeden dvoupokojový byt a tam bydlela stará paní Hájková, maminka pana seniora, a dvě jeho neprovdané sestry, slečny Hájkovy. Chodil za nimi jejich bratr Gustav Hájek, varhaník.

Po dvou a půl letech jste se odtud odstěhovali?

Můj manžel se stal administrativním správcem onkologického ústavu na Žlutém kopci a my jsme tam tehdy dostali byt. To byl byt o rozloze 135 čtverečních metrů, balkon, obrovské pokoje, nádherné. To už jsem měla obě děti, dcera Jitka byla maličká, rok a půl, když jsme se tam stěhovali, a tam jsme žili 35 let. Když zemřel můj tatínek a maminka byla dost stonavá, tak jsem si ji pak vzala k sobě do toho velkého bytu a za dalších pět let se k nám nastěhovala i druhá babička Bukáčková, která hodně vzpomínala a o všem možném nám povídala, jak to bylo, když byli ještě u Fleischerů domovníky, a připomínala taky, že její dcera Zdena se narodila 18. prosince, v den, kdy měl Honzíček Pokorný právě čtvrté narozeniny. Zdena byla sestra mého manžela, moje švagrová. A teď vám povím ještě vzpomínku z dětství mého tatínka Karla Rolečka, který chodil do české školy na Mendlově náměstí. Bydleli U Studánky, byla to ulice pod Pellicovou, a on chodil do té školy hodně brzy. Určitě měli doma zimu, protože jeho maminka, která brzy ovdověla, ráno brzo odcházela do práce. A pan učitel si jednou zavolal mého tatínka a řekl: „Karle, ty chodíš tak brzy a Pavel Pokorný chodí vždycky do školy pozdě, ty se pro něj budeš stavovat.“ A tak můj tatínek vyběhl po těch schodech nahoru na Pellicovu k panu faráři Václavu Pokornému a že jde pro Pavla, aby šel včas do školy. A můj tatínek na to vzpomínal, jak pan farář měl všechny děti seřazené a ještě je trochu česal. Měli 11 dětí. Babička Bukáčková tam na Pellicovu chodila občas posluhovat a pomáhat a potom, když bydlela u nás, moc vzpomínala na Pokorné, že i manželka pana Václava Pokorného byla moc hodná.

Vidím, sestro, kolem nás všude na stěnách zarámované velké barevné fotografie dětí.

To jsou všechno pravnoučata, mám jich sedm. Vnoučata mám čtyři. Děti mám dvě, syna a dceru, a oni mají každý taky kluka a holku, takže mám čtyři vnoučata. Z pravnoučat je nejstarší Johanka, ta bude mít už deset let, a pak je šest kluků za sebou. Nejstarší David má osm a nejmladší Petřík bude mít rok. Jenomže mezitím se mně úplně sklerózou rozpadlo oční pozadí, vidím jen obrysy. Ale rodina se domluvila, že syna Ivana překvapí a on dostal k počítači tiskárnu, takže mně tenhle velký formát fotografií vytiskne a já, když si rozsvítím žárovku, tak je krásně vidím, proto tady mám tu galerii.

A co váš koníček, recitace?

Já nemohu číst, nevidím, slyším velmi špatně, ale recitovat z paměti bych dokázala několik hodin. Já si pamatuji celou Kytici, Vrchlického, Nerudu, Seiferta mám strašně ráda, takže když jsem chodila do Kavárničky, přítomní si vždycky přáli: „Milado, básničku, básničku.“ A já jsem obvykle vždycky recitovala, to byla má vášeň. Kdysi jsem vyhrávala recitační soutěže jako gymnazistka, nejenom ve škole, i v Sokole. Vždycky, když jsem se zúčastnila nějaké recitační soutěže, dostala jsem cenu.

A sestra Milada Bukáčková, aby svá slova potvrdila, zarecitovala mi svou oblíbenou báseň Jana Nerudy Láska a pak mě uvedla v úžas recitací předlouhé básně Josefa Hory Zpěv rodné zemi.

Eva Šimková

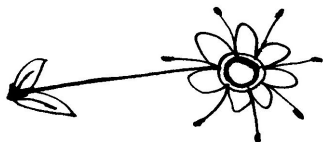
Lidé ve sboru

Brno I

1.4. Laura Bednářová	88 let
4.4. Zdenka Veselá	83 let
5.4. Míla Sázavská	86 let
8.4. Radka Svobodová-Vařeková	30 let
8.4. Vítězslava Švehlová	60 let
9.4. Martina Jenišová	40 let
10.4. Vlasta Žižková	88 let
11.4. Václav Toul	20 let
13.4. Milada Klobásová	85 let
13.4. Eva Langerová	70 let
17.4. Vladimír Kubík	91 let
17.4. Radoslav Müller	50 let
22.4. Jitka Spáčilová	60 let
23.4. Věra Novotná	81 let
29.4. Antonín Mrskoš	84 let

Brno II

2. 4. Eva Pašková	70 let
3. 4. Marie Pavlíková	86 let
5. 4. Věra Sochová	77 let
7. 4. Lubomír Ryšavý	81 let
8. 4. Josef Toman	92 let
8. 4. Eliška Haklová	70 let
9. 4. Jaroslav Kalina	75 let
10.4. Milan Hakl	70 let
14.4. Libuše Šafrová	76 let
15.4. Milada Čechová	81 let
16.4. Libuše Chromelová	80 let
17.4. Ing. Karel Svozil	84 let
17.4. Radomil Krajs	76 let
19.4. Blažena Kadlecová	75 let
20.4. Josefa Spáčilová	82 let
22.4. Miroslava Bartlíková	84 let
26.4. Doc.Ing. Břetislav Havíř	85 let
26.4. Jaroslav Veselský	76 let
28.4. Lydie Řezáčová	82 let
29.4. Věra Freibbergerová	87 let
30.4. Maxmilián Osvald	83 let

Pokřtěna byla:

11.2. Kateřina Doušková (nar. 2006)

Rozloučili jsme se:

16.2. Jarmila Berková, nar.1912
23.2. Ing. Josef Cedidla, nar. 1932

10.1. Wanda Meluzínová, nar. 1925
13.2. Josef Ševčík, nar. 1927

Svatý Bože, pro naše spasení jsi vydal svého jednorozeného Syna na smrt na kříži a jeho slavným vzkříšením jsi nás vysvobodil z moci našeho nepřitele.

Dej, abychom denně umírali hříchu a navždy s Kristem žili v radosti jeho vzkříšení.

Skrze něho, tvého Syna a našeho Pána, který s tebou a s Duchem svatým žije a kraluje na věky věků. Amen.

(KOLEKTA VELIKONOČNÍ NEDĚLE)

nabízíme - Ráda naučím francouzštinu nebo němčinu, pečlivě.

Jana Dostálová, tel: 549243824

Diakonie

Středisko Diakonie Brno - Hrnčířská

Naše středisko poskytuje své služby v rámci tří projektů:

1. pečovatelská služba v domácnostech
2. centrum denních služeb
3. chráněné bydlení Ovečka Diakonie ČCE.

Uživatelé **pečovatelské služby** jsou lidé, kteří mají v důsledku onemocnění nebo zdravotního postižení sníženou soběstačnost a zhoršenou možnost kontaktu s okolím. Naše pečovatelky docházejí do domácností ve všední dny v době od 7.00 do 17.00 hodin. Snaží se přinášet nejen odbornou pomoc a podporu, ale také úsměv a porozumění pro bolesti všedních dnů. V rámci pečovatelské služby poskytujeme také tzv. odlehčovací služby, určené rodinným pečovatelům, kteří se starají o své příbuzné. Naším cílem je zajistit rodinnému pečovateli čas na nezbytný odpočinek při náročné péči o nemocného.

Centrum denních služeb – Domovinka napomáhá k udržení a zlepšení kvality života osob s postižením. Poskytujeme služby osobám se zdravotním postižením a seniorům, včetně osob trpících Alzheimerovou chorobou. Péče vychází z individuálních potřeb každého uživatele a klade velké nároky na pracovníky Diakonie. Odměnou jsou spokojení klienti. Částečným převzetím péče o člověka trpícího demencí umožníme rodinným pečovatelům nepřerušit zaměstnání a jiné aktivity. Nemocný tak může setrvat ve svém domácím prostředí. Uživatelům s duševním onemocněním nabízíme a spolu s nimi plánujeme aktivity rozvíjející jejich schopnosti a podporující jejich začlenění do běžné společnosti. Nabídka Centra denních služeb zahrnuje ještě služby pro osoby po cévních mozkových příhodách. V prostorách střediska probíhá skupinové zdravotní cvičení pod odborným vedením rehabilitační pracovnice. V této oblasti úzce spolupracujeme se Sdružením pro rehabilitaci osob po cévní mozkové příhodě v ČR.

Chráněné bydlení Ovečka Diakonie ČCE poskytuje čtyřem klientům se zdravotním postižením možnost samostatného bydlení. Obtíže běžného života zvládají za pomoci asistentky, která je jim k dispozici ve všední dny od 8.00 do 14.30 hodin. Jde například o podporu ve zvládnutí dovedností každodenní péče o sebe sama, péče o domácnost, kontakty s úřady, institucemi a rodinou. Uživatelé této služby tak mohou vést běžný způsob života, rozhodovat o svých záležitostech a zařadit se do běžné společnosti.

Diakonie ČCE – středisko v Brně působí také jako **kontaktní místo České Alzheimerovské společnosti** pro Jihomoravský kraj. Pořádá pro rodinné pečovatele pravidelná setkání, tzv. „Čaje o páté“. Mezi účastníky těchto svépomocných skupin patří nejen rodinní pečující, ale i přizvaní odborníci a studenti, kteří se o tuto problematiku zajímají. Další formou pomoci rodinným pečujícím je telefonická info-linka na čísle 549 242 279, nebo e-mailová adresa brno@diakoniecce.cz. Pokud se jedná o poskytnutí konkrétních individuálních rad o specifikách péče o člověka s demencí, nabízíme rodinným pečujícím osobní konzultace. Lze je domluvit na stejném telefonním čísle, jaké má info-linka. K práci

kontaktního místa patří také osvětová činnost. Ve spolupráci se základními uměleckými školami pořádáme „Koncerty pro Vážku“. Účinkujícími jsou žáci a studenti ZUŠ a v rámci této akce pracovník Diakonie seznámí přítomné s nabídkou služeb Diakonie ČCE a kontaktního místa České Alzheimerovské společnosti.

Tento stručný přehled nastiňuje jen část velkého díla, které se v celé Diakonii ČCE koná. Patříte-li mezi uživatele našich služeb nebo o jejich využití uvažujete, případně se chcete pouze informovat, jsme tady pro Vás na adrese: Hrnčířská 27, 602 00 Brno, telefon 549 242 279, 541 248 401, mobil 775 747 280, e-mail brno@diakoniecce.cz, webové stránky <http://brno.diakoniecce.cz>.

Dagmar Vtípilová, ředitelka střediska

Můj den v brněnské Diakonii

Pobyt v Domovince se mi již víc než dva roky stává příjemným a smysluplně prožitým dnem. Jezdím sem za doprovodu jedné naší asistentky, která si pro mě přijíždí domů a veze mě pět stanic trolejbusem.

Jsem zde většinou ve středu a ve čtvrtek. Bývá nás tu zhruba deset. Ve středu míváme pobožnost, v níž se po týdnu střídají bratři faráři Vítek, Gruber a Jiří Šimsa. Občas se nám podaří zavést s našimi hosty faráři rozhovor, při němž si vyjasníme některé problémy.

Přes den se tu snažíme něco vyrábět, každý podle svých možností. Třeba jedna stará sedmdesátiletá paní vybarvuje omalovánky, nebo z kostek podle obrázků sestaví obrázek. Máme zde děvčata, která nádherně vyšívají, jednoho šikovného chlapce, který za pomoci asistentky soustruhuje zvířátka různého druhu. Jinak se teď nejčastěji věnujeme navlékání „hádků“. Při všech prodejích šly velice dobře na obyt. Jindy malujeme obrázky na fólie.

Ani pořádně nestačím za pár hodin, kdy jsem zde, udělat vše, co je potřeba. Je mi tu moc dobře s lidmi, které mám ráda. Občas nás pozlobí umíněnost jednoho mládence, který se snaží vši mocí se dostat blíž k některému z děvčat. Také občas bývá legrace s jedním chlapcem, který neví, kdy zavřít pusu a někdy nás už unavuje svou nekonečnou výřečností. Naštěstí si uvědomuje, že by měl skončit, ale vždycky se mu to nedaří. Jinak je to moc hodný chlapec a my mu říkáme „naše sluníčko.“ Nádherně zpívá, a kdykoliv máme v programu zpěv, „vypaluje“ jednu písničku za druhou.

Pokaždé, když odtud odcházím, je mi líto, že ten čas tak rychle uběhl. Jsem moc vděčná, že „moje“ Diakonie může po dlouhé době zase sloužit potřebným. Také moc děkuji za to, že nám obrovským dílem pomáháte - ať „jen“ svými přímluvami, nebo i při různých prodejích, když máme vystaveny výrobky ve sborech, a postupně si naše výtvary kupujete. Jsem moc ráda, když se podaří prodat dost výrobků. Pro nás to je velkým povzbuzením a radostí, že můžeme něco vytvářet. Kéž by přinášely radost i všem, kdo si je koupí!

Za všechny klienty Brněnské Diakonie Vás všechny zdraví

Magda Nováková

bude

Klub otevřených dveří - Každý čtvrtek od 10.00 do 12, Opletalova 6

- 5. 4. Velikonoční symbolika
- 12. 4. Volné téma
- 19. 4. Modlitby matek
- 26. 4. Očím pro radost

Program Kavárničky v dubnu - Každou středu v 15 hodin Opletalova 6

- 4.4. Velikonoční události ve světové literatuře (1. část)
- 11.4. Velikonoční události ve světové literatuře (pokračování)
- 18.4. Vystoupení žáků konzervatoře
- 25.4. Vyprávění dr. Jana Pokorného o sborech na Vysočině

Nešpor v Blahoslavově domě

Další hudební nešpor v Blahoslavově domě bude v neděli 15. dubna v 19 hodin. V hudební části nešporu vystoupí mladí varhaníci M. Jílková, M. Dembická, O. Maňák a O. Hájek. Na programu budou skladby J. Segera, J. K. Vaňhala, J. S. Bacha a F. Peeterse. Nešporní kázání: Ctirad Novák Srdečně Vás zveme!

Pozvánka na tryznu

Jako každoročně pořádá brněnská Židovská obec pietní vzpomínku na oběti holocaustu a na oběti 2. světové války v neděli dne 15. dubna v 10.30 hodin v synagoze v Brně na ulici Skořepka. Všichni, kdo chtějí svou účastí tuto tryznu podpořit, jsou srdečně zváni.

Synagoga na Skořepce byla postavena v roce 1936 ortodoxním spolkem Agudas Achim ze sbírek haličských Židů, kteří v Brně našli útočiště v době 1. světové války. V průběhu 2. světové války značně zchátrala, neboť byla využívána jako skladiště. Stavba je dílem architekta Otto Eislera, který ji pojal jako funkcionalistickou stavbu. Jedná se o dvoupodlažní budovu s plochou střechou o půdorysu 18,5 x 15 metrů. Delší osa je směřována ve směru východ – západ, takže svatostánek (Aron hakodeš) směřuje k východu. Z vestibulu vede přímý vstup do chrámového prostoru se 184 sedadly pro muže a po schodišti se dostaneme na třístrannou galerii pro ženy se 102 sedadly. Chodba v přízemí ústí do dvora, kde se nalézá přístřešek pro slavnost stánků – suka. Menší místnost v patře, původně vybudovaná jako studovna, je v současné době přestavěna na malou zimní modlitebnu. Uprostřed hlavního sálu stojí vyvýšená bima (almemor). Svatostánek v čelní zdi, Aron ha-kodeš, je zvýrazněn mramorovým obkladem, nad ním je umístěno desatero a na stěně nápis: „Od východu slunce až do západu jeho buď velebeno jméno Hospodinovo!“ Ještě výše je hebrejský nápis, v překladu: „Hospodina stále před sebou vidím.“ Vnitřní vybavení synagogy tvoří dřevěné lavice, křesla pro rabína a kantora, předčítací pult, vyšívané textilie a víceramenné svícny.

Z knihy J. Klenovského Židovské památky Brna vybral Josef Hanák

ze sboru brno - husovice

Vikariát? - To je „veget“!

Vikáři mají podle přesně stanovených pravidel vikariátu zhruba polovinu povinností, co má farář na sboru. Ze by tedy vikářování bylo takovým slastným povoláním se na církevním kavalci? Slastné to někdy je, záleží však na tom, v jakém smyslu.

Hlavní význam slova vegetovat je růst - bujný a svěží. Pak jsou ještě významy vedlejší a přenesené. Rostlinu může potkat svěží růst, ale také živoření a přežívání jen tak tak. Zda mohou rostliny prožívat život stylem „pohoda, klídek, tabáček“ - to nevím. Ale co z těchto způsobů vegetování prožívám já jako vikářka husovického sboru pod vedením mentora Stěpána Hájka?

Někdy to není úplně jednoduché - totiž po čtyřicítce začínat „od píky.“ Po desetileté praxi veterinární techničky na jatkách a po třináctileté praxi v domácnosti se třemi dětmi - být zase začátečník. Přes celkem dobrodružnou povahu a přesto, že jsem možnost, mít v životě víc profesí, pokládala za výbornou, zjišťuji, že mi dělá problémy to stále „poprvé.“ Poprvé kázat v taláru, poprvé vysluhovat Večeři Páně a mnoho poprvé je ještě přede mnou. Vždycky, když se na obzoru objeví nové „poprvé“, dostanu strach a tíky. Když kdysi vyprávěl Sváta Karásek, jak studenti teologie a mladí faráři ve Svýcarsku z toho všeho maj tíky, mrkaj - až už nemůžou ani mezi lidi... , připadalo mi to ohromně zábavné. Teď už se tomu nějak nesměju.

Ale abych nevzbudila dojem, že vikariát je pro mě jen sérií obav, strachů a marně maskovaných tíků. Vikariát je pro mě především obdobím růstu ve víře a teologii, který mohu zažívat především díky ohromné podpoře kolegů farářů a taky celé církve. Ta vsécírkvní solidarita mě na vikariátu asi překvapila nejvíc! Když jsem vstupovala do vikariátu, říkala jsem si: „To bude fajn! V Husovicích se děje tolik zajímavých věcí a já budu moci při všech být a ještě za to dostanu zapláceno! Taky budu moci nahlédnout do farářské kuchyně svého mentora a snad se mi podaří odkoukat něco z jeho umění. Ale jinak? Co mě, po třinácti letech bydlení na prázdné faře v Silůvkách a fušování do práce ve sboru, může potkat nového?

To nové, co mě překvapilo hned po týdnu, byla ta ohromná podpora vikářů ze strany církve, zažívaná na prvním společném týdenním semináři ve Hvozdnici, a na druhém dvoutýdenním, v Brně II. Jsme sice letos jenom čtyři - nejmenší skupinka od začátku vikariátu, ale věnoval se nám střídavě celý tým farářů, farářek a lidí z profesí souvisejících s farářskou prací (např. L.Moravetz nebo L.Hauser). S dosud nezažitou otevřeností a kolegiální vstřícností, bez hraní na „geroje“ nebo profesionála s praxí, který zvládá všechno, v čem my se topíme, levou zadní - před nás rozprostřeli svůj zápas o to, být co nejlepším farářem, a dávali k dispozici své zkušenosti. Ještě nás dva dvoutýdenní semináře čekají - už se těším!

V neposlední řadě si ovšem cením i „hmotného“ zabezpečení - totiž, že pro nás sestry ze sboru vařily, že jsme si mohli užívat obědů v restauraci, nebo čaje, kávy a sladkostí. Abyste si nemysleli, že jsme si na účet vánoční sbírky na bohoslovce a vikariát nějak rozmařile vyhazovali z církevního kopyta. To chraň Bůh! Avšak po třinácti letech, kdy jsem služby tohoto druhu poskytovala své rodině, jsem si to zvláště užívala.

Účelem vikariátu je, aby si vikář vyzkoušel, co role faráře obnáší, zda má pro takovou práci schopnosti a chce ji dělat. Církev pak má možnost zjistit jeho způsobilost. Není nic divného na tom, že církev má zájem zajistit si co nejlepší kazatele a chce si je vyzkoušet. Ale není samozřejmé, že poskytne tak dobré podmínky, aby v této zkoušce obstáli co nejlépe.

Martina Kadlecová

ze sboru Brno-Židenice

Sedm měsíců v Latinské Americe...co z toho nepřeborného množství oblázků a kamínků, sklíček barevných setkání mám vybrat? Třeba drobný střípek

O Jeremiášovi a síti

Když se ptám, kde budeme spát, Reynaú, osvícený farář presbyteriánské církve, jedné z nejtradičnějších protestantských církví Mexika, se jen usměje: tady mám taky kamarády. Středeční večer trávíme u majitelů autodilny stojící zdánlivě opuštěně u jedné ze silnic jižního mexického státu Chiapas, Reynaú, já a farářka Marianne, která studovala teologii na Kubě i v Costa Rice, takže už je z ní víc „latina“ než Svýcarka.

Pěkná a odvážná kazatelka Mayra nám se smutným úsměvem vypráví o nedávné církevní konferenci s tématem „Ordinace žen“ (čili jmenování žen farářkami). O nás bez nás, veškeré příspěvky byly mužské, při představování práce skupin jaksi nezbyl čas na ty, co se hlásily o slovo. Takže dokument místního dalo by se říci seniorátu, který vznikl, praví: shodli jsme se, že s ordinací žen nesouhlasíme. Odpovídá to práci ve skupinách: „Ale sestro,“ obraceli se na Mayru, „při tvém postoji tu sedíme marně, takhle se nebudeme moci shodnout“. Jakoby cílem diskuze bylo jen přehlasování protější strany.

S jediným odvážným příspěvkem, který se ženského farářování zastal, přišel mladý seminarista Jeremiáš. Po jeho přednesu si jej starší zavolali: „Budeme muset uspořádat další setkání, protože si myslíme, že tvůj příspěvek, bratře, nebyl dostatečně pochopen. Měl bys vysvětlit, jak jsi to myslel.“ Začali jsme se o mladíka, co si zde na venkově odpykává trest, zajímat. „Kolik je hodin?“ ptá se Reynaú. „Devět.“ „A proč jej nenavštívit?“. A to se mi na tomto kontinentu líbí. Co koho dobrého napadne, rychle se začne realizovat.

Branku s plachým úsměvem otevřel klučík sotva osmnáctiletý. Při představování to vzal zgruntu a od kořene. „Jmenuju se Jeremiáš, rád čtu a maluju. Jsem jedenáctý z dvanácti dětí a vždy jsem trpěl nedostatkem lásky. Nejsem moc průrazný. Ukryt jsem našel v Chrámu, kde jsem se zavřel a stal se bigotním presbyteriánem. Lidé říkali, že mám v sobě spiritualitu, a netušili, že vnitřně umírám. Ačkoli mne presbyterium (rada farářů daného regionu) nechtělo podpořit ani morálně, rozhodl jsem se studovat seminář v Mexiku, D. F., abych vypadl ze známého prostředí. Za ten rok jsem se toho hodně naučil, vyšel jsem z chrámu a uvědomil si, že Bůh je život. A já si někdy přával už být po smrti v nebeském království,“ směje se svému omylu Jeremiáš.

Proč si však Jeremiáš odpykává trest? Inu, seminář v Ciudad de México začal být příliš otevřený „novým nápadům“, jako je mimo jiné již zmíněná ordinace žen, a bylo vyloučeno na třicet studentů a většina profesorů. Ideologická čistka pokrokových teologů. Jeremiáš neměl štěstí na pouhou změnu semináře jako mnozí. Poslali ho na „bílé místo“, což znamená vesnici, kde daná církev neexistuje.

To aby dokázal, jak moc je zapálený. Takže chodí od domu k domu a káže obyvatelstvu, z nichž na 80 procent jsou Svědci Jehovovi. Sbližovat se s místními přes kurzy malování, které organizoval, mu presbyterium zadrželo: "Jsi tu od toho, abys kázal, ne kreslil". Na konci roku pak Jeremiáš bude skládat účty, kolik oveček nasbíral. Všechna tato úskalí Jeremiáš překonává, ačkoli se podle mínění Mayry nechce stát farářem ve sboru. Líbilo by se mu pracovat jako Reynaú na sociálních projektech.

Myslela jsem, že konkvista je jen kapitolou v dějinách, ale stále narážím na víc než jen její stopy; jsem v oblasti, kde se stále ještě loví duše. Už ne pro Krista, ale pro správnou a jedinou formu, jak Boha vyznávat. Některé evangelické církve zacházejí až tak daleko, že katolíky nazývají pohany a význam slova "křesťan" zúžily samy na sebe. Slovo boží má být silné, tak se káže reproduktorem po ulicích. Sbor, který se rozhodl evangelizaci uspořádat, platí kazateli pěknou částku. Proč? Protože s každou novou ovečkou přibývají penízky. A jak se člověk obrátí? Jde před shromáždění ke kazateli a přijme Krista. Nevadí, jestli už ho přijal v jiné církvi, protože to neplatí. A tak se "obrátit" můžete i víckrát za život a na víc způsobů.

Ale ani věci oddaní "žebraví mniši" nejsou věci minulosti stejně jako "zlá církevní vrchnost". Nebýt toho, že si Mayra, která se Jeremiášovi snažila od začátku pomáhat, položila otázku, co Jeremiáš jí, asi by umřel hladu, protože presbyterium mu kromě splácní dlužného školného nedává peníze ani na dopravu, ani na jídlo. A v komunitě, kam dojíždí, chtěl spávat pod širým nebem. Nyní je Jeremiáš smutný. Jeho těžký, ale velmi poučný rok končí a jeho vyhlídky jsou mizerné. Buď vstoupí do jednoho z dvou presbyteriem nabízených fundamentalistických seminářů, nebo bez finanční podpory zvolí menší zlo z jiných dvou.

Ale jak říkám, je to plodná země a nápadití lidé. Reynaú na sebe s Mariannou mrknou. "Byl bys ochoten studovat venku? My, blázni, se musíme spojovat." Jeremiášovy oči zjihnou, když přikývne. "Snad by tě mohl podpořit můj sbor, nebo zkusíme požádat o stipendium." Marianne bude v květnu na Kubě, zkusí vypátrat možnosti. Ještě si ti dva vymění pár nápadů, kdo by mohl pomoci, podepsat, potvrdit, podpořit, třeba vyhlášená Universidad Bíblica Latinoamericana v Costa Rice?, a já nemám nad tím šťastným osnováním, které snad bude pro Jeremiáše začátkem, daleko k slzám. Dochází mi, co znamená komunita, stoupá mnou zvláštní příliv naděje. Služby se tedy nenabízejí s vidinou, že se mi to někdy vrátí. Služba se jednoduše pošle dál a ta pozitivní energie zůstane v síti.

Eva Malířová

Předvelikonoční zastavení s Lukášovými pašijemi

V sobotu 31. března v 18:00 budou v evangelickém kostele v Židenicích, Jílkova 74, provedeny Lukášovy pašije podle Bachova rukopisu. O autorství tohoto poměrně málo známého díla se vedou více než století spory, považuje se však za nesporné, že dochovaná partitura, uložená dnes v Berlínské knihovně, byla psána částečně rukou J.S. Bacha, částečně rukou jeho syna C.Ph.E. Bacha. Jedná se o dílo nesporně mnohem jednodušší než známé Janovy či Matoušovy pašije J.S. Bacha, je to ovšem skladba mnohem více liturgická než koncertní, obsahující kromě recitativů vyprávějících evangelijní děj a árií také množství chorálů, určených pro zpěv celého shromáždění. Již samotný fakt, že J.S. Bach nelitoval času pro opsání tohoto díla, je důvodem, abychom Lukášovým pašijím věnovali pozornost. Dílo bude provedeno v českém překladu, zpívat bude Brněnský ekumenický sboreček s doprovodem komorního orchestru.

Luboš Raus

Výsledky ankety v Brně I

odpovědělo celkem 113 osob v následujícím věkovém složení:
 0-15 16-25 26-35 36-45 46-55 56-65 66-75 76 a starší
3 14 18 8 24 10 19 17

1. Jste spokojeni s novými sborovými místnostmi na Opletalově?

rozhodně ne	spíš ne	nevím	spíš ano	rozhodně ano
0	0	3	42	64

2. Jste spokojeni se službou našich kazatelů?

0	0	4	44	65
---	---	---	----	----

3. Jste spokojeni s prací staršovstva a vedením sboru?

0	4	27	56	25
---	---	----	----	----

4. Jste spokojeni se službou naší sborové kanceláře?

0	1	15	44	53
---	---	----	----	----

5. Vítáte konání kurzů Alfa v našem sboru?

0	7	28	30	46
---	---	----	----	----

6. Souhlasíte s tím, aby se při velké zimě konaly bohoslužby místo v ČK v sále Václava Pokorného na Opletalově?

17	16	13	37	29
----	----	----	----	----

7. Vítáte snahu o hlubší a častější ekumenickou spolupráci s okolními sbory různých církví?

0	8	14	51	37
---	---	----	----	----

8. Jste spokojeni se současnou nabídkou sborových setkání v týdnu?

0	7	19	58	28
---	---	----	----	----

9. Uvítali byste více pravidelných liturgických prvků v našich bohoslužbách?

26	34	22	21	8
----	----	----	----	---

10. Uvítali byste častější zapojení laiků do bohoslužeb?

16	30	19	25	19
----	----	----	----	----

11. Jste spokojeni s tím, co náš sbor nabízí dětem a mládeži?

2	8	30	50	23
---	---	----	----	----

12. Přáli byste si častější vystupování pěveckého sboru Cantate Domino při našich bohoslužbách?

10	28	24	30	22
----	----	----	----	----

13. Líbí se vám obsah sborového časopisu Setkávání ?

0 5 17 60 30

14. Čekali jste jasnější stanovisko naší církve k otázce registrovaného partnerství?

rozhodně ne 14 spíš ne 14 neví 34 spíš ano 24 rozhodně ano 20

15. Vidíte jako problém, že ani jeden z kazatelů našeho sboru nebydlí trvale na faře?

38 28 8 18 21

16. Souhlasíte se způsobem, jak se nakládá se sborovými financemi?

1 3 34 46 26

17. Měli byste zájem o společné nedělní obědy na faře (např. čtyřikrát do roka) ?

7 44 27 25 9

18. Využíváte webové stránky našeho sboru?

45 19 37 9 3

knih

Nemilujte se, ale uzavřete mír

Koho zajímá blízkovýchodní konflikt mezi Izraelci a Palestinci a zamýšlí se nad jeho řešením, ten jistě se zájmem sáhne po drobné knížce malé svým rozsahem, ale velmi vydatné svým obsahem. Vyšla na konci minulého roku pod názvem „Jak vyléčit fanatika“ a jejím autorem je patrně nejvýznamnější současný izraelský spisovatel Amos Oz. Knižka obsahuje dva eseje: „Mezi dvěma právy“ a „Jak vyléčit fanatika“, které jsou vlastně upravenou verzí přednášek pronesených autorem anglicky na univerzitě v Tübingen v roce 2002. V knižní podobě byly texty vydány po prvé o dva roky později pod společným anglickým názvem „Help Us to Divorce“, což bychom mohli přeložit asi jako „Pomoz nám se rozvést“.

Amos Oz zde přináší přímočarý a odvážný pohled nejen na historii blízkovýchodního konfliktu, ale sdílí s námi i svou představu východiska k jeho uspokojivému řešení. Vychází z toho, že oba národy, Izraelci i Palestinci, mají legitimní právo na svou zemi a oba potřebují mír. Amos Oz dovozuje, že oba účastníci konfliktu musí najít racionální vůli ke kompromisu a občas i k obětem a ústupkům, a že je prostě třeba počítat s tím, že kompromis bude bolestný. A jak mohou být tomuto řešení nápomocni Evropané? Evropané by se měli zříci jakéhokoliv napomínání a odsuzování Izraelců i Palestinců, protože to pak svědčí o jejich prostoduchosti, povýšenosti a úzkoprsosti. Vždyť oba národy stojí v této chvíli před nejbolestnějším rozhodnutím ve svých dějinách. Všechny myšlenky Amose Oze a jeho vyvozování upoutají živým a osobně laděným podáním.

I druhý esej, „Jak vyléčit fanatika“, je neobyčejně čtivý, napsaný s velkým smyslem pro humor. Autor se považuje za cosi jako odborníka na fanatismus a myslí si, že jako někdejší obyvatel Jeruzaléma a vyláčený fanatik má pro to přímo ideální kvalifikaci.

Oz se v tomto eseji zabývá také smutnou rolí fanatiků a fanatismu v konfliktu mezi Izraelem a Palestinou. Tento konflikt nekvalifikuje jako občanskou nebo náboženskou válku, přestože fanatici na obou stranách se usilovně snaží jej v takovou válku proměnit. Oz dovozuje, že to není ani válka mezi dvěma kulturami, ani to není střet dvou tradic, ale je to pouze majetkový spor o vlastnictví jedné malé země.

Velmi zajímavá je Ozova klasifikace fanatismu, kterou vydavatel otiskl na přebalu knihy. Dovolte mi ji ocitovat: „Podstata fanatismu spočívá v touze přimět druhé ke změně. Je to vlastně docela obyčejná potřeba vychovat souseda, zkultivovat manžela či manželku, udělat z vlastního dítěte nebo bratra nového člověka, místo abychom se smířili s tím, jací jsou. Fanatik je v tomto ohledu přímo ukázkovým příkladem obětavosti a altruismu. Obvykle má na srdci spíš vás než sebe samého. Touží po spáse vaší duše, po vašem vykoupení, chce vás osvobodit od hříchu, zbavit vás chyb, pomoci vám přestat kouřit, odhodit nesprávnou víru či bezvěrectví, zlepšit vaši životosprávu, vyléčit vás z alkoholismu a špatných politických sklonů. Záleží mu na vás a střídavě se vám vrhá kolem krku na důkaz své lásky nebo vás chce zardousit, protože jste se ukázali nenapravitelní.“

Zárodky fanatismu vycházejí z našeho bezprostředního okolí, vznikají pod naší střechou. Esaj přináší i rady, jak se stát imunními proti fanatismu, a jako lék doporučuje Amos Oz smysl pro humor, neboť ještě nikdy neviděl fanatika se smyslem pro humor, ani člověka tímto smyslem obdařeného, že by se fanatikem stal. Takže smysl pro humor a schopnost vcítit se do druhého se snad mohou stát alespoň částečnou obranou proti genu fanatismu, který nám všem koluje v krvi.

Do třetice je v knížce ještě otištěno „Postskriptum k „Ženevské dohodě“, což vyšlo původně jako součást článku, který otiskl britský deník The Guardian. Ženevská dohoda je plán řešení blízkovýchodního konfliktu dojednaný izraelskými opozičními činiteli a palestinskými představiteli s podporou mezinárodních vládních organizací podepsaný v Ženevě 1.12.2003 a Postskriptum je vlastně komentář Amose Oze k ní.

Tato útlá knížka o třech kapitolkách zasvětil českého čtenáře do závažné problematiky současnosti a mnohé mu osvětlí. Snad bych se měla zmínit ještě i o tom, že Amos Oz se narodil v Jeruzalémě v roce 1939 a je autorem dvaceti románů. Česky z nich vyšly Fima (1991), Černá skříňka (1993), Panter je ve sklepe (1995), Můj Michael (2004). Oz je mimo jiné také nositelem Mírové ceny německých knihkupců a laureátem prestižní Izraelské ceny za literaturu za rok 1998.

Eva Šimková

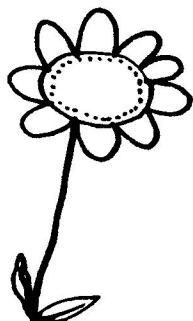
dětský koutek

Blíží se Velikonoce. Posílám Vám jednu modlitbičku z knížky „Moje modlitební knížka“. Vydalo vydavatelství Doron.

Chybějící slovo najdete v tajence křížovky:

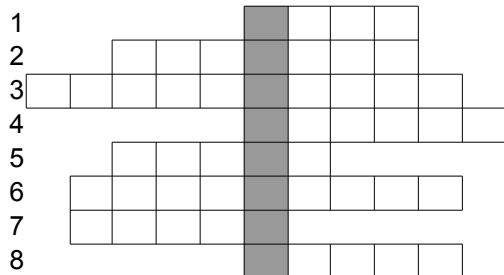
**Zvu tě, můj Ježíši
do srdce svého,
chci tě mít rád,
chraň mě od zlého.**

**Vždycky mě v životě
všude ... (viz tajenka křížovky),
ze všech cest tvých
radost mi dopřej.**

Jak vyplnit křížovku:

1. učedník, který Ježíše 3x zapřel
2. místo, kde Ježíše zatkli
3. židovský svátek Pascha
4. čeho se dopustil Barabáš
5. učedník, který Ježíše zradil
6. město, kde byl Ježíš odsouzen
7. Písmo Svaté
8. Boží Syn

Tímto číslem ukončuji soutěž o nejzajímavější přeřek našich dětí.

Tady je poslední příspěvek

téměř čtyřleté Emmy z Miroslavi: "Tati, až půjdeš příště nakupovat, tak kup peanut butter (pozn. arašídová pomazánka). A kdyby to moc stálo, tak to kup stejně."

Přišly celkem tři příspěvky a z nich jsem vylosovala za dohledu našich dětí Jonáše. Posílám mu slíbené omalovánky.

Z minulého čísla na otázku, komu nosil jídlo ve SZ havran, nikdo neodpověděl. Dobrou čokoládu nechám na příští soutěž. Správná odpověď je Eliášovi a najdete to v 1 Kr 17,6.

Přeji krásné Velikonoce.

Katka Cahlíková

ze staršovstva

Brno I

V úvodu schůze jsme kontrolovali plnění úkolů, které měli na starosti jednotliví členové staršovstva. Většina jich byla splněna. Dále jsme se věnovali přípravě sborového shromáždění a seniorátní presbyterní konference, která bude poprvé v našem sborovém sále. Podobné přípravy nás čekají také při dubnovém koncertu Radoslava Kvapila. Největší potíž je s nedostatkem židlí, chceme-li použít celý sál. Protože se staršovstvo zatím nedokázalo shodnout na koupi vhodného typu, musíme si část židlí půjčovat a nosit z Evangelické akademie. Sestra farářka informovala o postupu příprav rozhlasového přenosu na Velký Pátek.

Na fasádu do Joštovy ulice byla umístěna nástěnka, kde bude možné seznamovat kolemdoucí s konáním hudebních nešpor a dalších sborových akcí. Byla předložena konečná zpráva o hospodaření a připraven návrh rozpočtu na rok 2007. Obojí je třeba schválit na sborovém shromáždění. Březnový sborový rozhovor byl odložen na duben. Bratr kurátor upřesnil program sborového zájezdu do Vídně 22. dubna. Stále hledáme ochotné bratry a sestry, kteří by se věnovali přípravě hudebních nešpor v Červeném kostele. Do Betlémského kostela bude zakoupen nový vysavač a provedeno malování kruchty, kde v minulých letech opakovaně zateklo. Prohlídka krovu kostela v Rychmanově, kterou provedli dva členové stavební komise z Brna, ukázala, že v blízké době bude třeba provést nákladnější opravy.

Jiří Gruber

Brno II

Ohlédnutí za první částí sborového shromáždění a dokončení přípravy druhé části zaměstnaly účastníky schůze na přiměřeně dlouhou část jednání. Stejně jako jsme při sborovém shromáždění vděčně přijali věcnou a odpovědnou přípravu jednotlivých zpráv pro sbor, měli jsme při schůzi staršovstva povzbudivou příležitost seznámit se s vývojem sborového hospodaření prostřednictvím přehledné, srozumitelné, výstižné zprávy, již nám připravila sborová ekonomka, začínající v této práci již druhý rok svého působení. - - Zástupci sboru byli i tentokrát pozváni k výročnímu setkání pracovní skupiny „Partnerschaft – Partnerství“ ve Vídni na sklonku března. - - V Blahoslavově domě se setkali zástupci evangelické mládeže z celé naší církve; staršovstvo konstatovalo s uspokojením, že mohli být našimi hosty. Blahoslavův dům má obdobně zakrátko poskytnout ještě přístřeší také pro setkání Diakonie a některá setkání seniorátní. - - Velikonoční čas ovlivnil stanovení data pro příští schůzi; bude třeba sejít se už v začátku pašijního týdne. Už dopředu však radostně vyhlížíme setkání při službách Božích na velikonoční pondělí, k němuž dali najevo ochotu přijmout pozvání do Blahoslava domu účastníci bohoslužebného shromáždění ve druhém velikonočním dni z Brna I. Těšíme se.

Jaroslav Vítek

Brno – Židenice

Březnová schůze se konala po uzávěrce čísla. Zprávu přineseme příště.